

Nr 6.

Av herr **Johansson** i Edsbyn, om viss ändring i 11 kap. 38 §
rättegångsbalken.

Det är en allmänt känd sak, att kostnaderna för vissa civilmål, såsom utskningsmål m. m., kunna gå till väsentligt högre belopp än den summa varom det tvistas. I åtskilliga fall kunna föreligga omständigheter, som göra att detta icke kan undvikas, men till någon del beror det också på bestämmelser i lagstiftningen, som förorsaka större kostnader än vad som kunna anses nödvändiga. I den mån lättnader i det fallet kunna beredas allmänheten, utan att rättssäkerheten äventyras, bör det vara lagstiftaren angeläget att bereda sådana lättnader.

En sådan lättnad kunde enligt min mening beredas i fråga om stämning delgivande i mål vid underrätt. Enligt Rättegångsbalkens II Kap. 38 § fordras intyg av två stämningmän för att gälla som fullt bevis för att stämningen blivit så verkställd, som intyget innehåller. Vad detta betyder i fråga om kostnaderna för en stämning delgivande i vidsträckta domsagor och landsfiskalsdistrikt är lätt att inse. I regel äro de förordnade stämningmännen bosatta i de tätast bebyggda delarna i ett landsfiskalsdistrikt omfattande flera kvadratmils omkrets. Detta gäller i synnerhet Norrland med sina vidsträckta domsagor och landsfiskalsdistrikt. Det är därför icke ovanligt i dessa delar av vårt land, att en stämningssman får göra resor efter häst på tre å fyra mil och mera för att delgiva en stämning. Vore han nu säker på, att vederbörande genom skriftligt erkännande om delgivningen påtecknade stämningen, så vore det enligt lagens bestämmelse tillräckligt med *en* stämningssman för fullgörande av uppdraget. Men detta kan han inte lita på, för så envetna människor finns det i skogsbygderna, att de vägra bestämt att skriva på att de blivit delgivna en stämning. Detta beror naturligtvis på bristande upplysning, då de mena, att i och med att de erkänna sig fått del av stämningen, så ha de erkänt den sak, för vilken de blivit stämda. Att få dem att inse detta sitt misstag är ofta omöjligt.

För att inte riskera att få göra om den långa resan en gång till, vågar icke *en* stämningssman begiva sig ut i sådant ärende, utan i regel måste de vara två stämningmän i sällskap. Detta blir naturligtvis nästan dubbelt så dyrt, som om *en* stämningssman kunnat utföra uppdraget.

Nu kan det invändas, att enligt samma lagrum är det tillfyllest med *en* mans intyg därest stämningen utföres av landsfogde, stadsfogde, landsfiskal, stadsfiskal etc. Men då är att märka, att ofta äro dessa tjänstemän med sina underordnade fjärdingsmän m. fl. så upptagna av brottsmål och andra viktigare

mål under stämningstiden, att stämning i kravmål och andra mindre viktiga civilmål oftast överlåtas åt förordnade stämningsmän att verkställa. Bli i ett sådant mindre mål stämningens delgivande uppdraget åt landsfiskal i avsikt att få det billigare, så riskerar man att han eller hans fjärdingsmän icke hinna utföra stämningen förrän stämningstiden gått till ända och hela saken fördröjts minst en månad framåt.

Det synes därför, som om denna sak borde kunna ordnas så, att endast *en* stämningsmans intyg om att stämning blivit delgiven vore fullt bevis att delgivningen blivit så verkställd, som intyget innehåller. Detta så mycket mer, som dessa stämningsmän inför rätten avlägga ed på, »att de redligen och utan försumlighet skola uträtta de delgivningar, som åt dem uppdragas». Lämpligen kunde deras intyg inledas med en erinran om den ed de avlagt för sitt förordnande.

Skulle detta inte anses vara betryggande garanti för att en stämning är vederbörande lagligen delgiven, så borde det åtminstone räcka med att *en* stämningsman och ett eller två ojäviga vittnen på platsen, där stämningen utföres, underskrev intyget om delgivningen.

Under återopande av ovanstående får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Rättegångsbalkens 11 Kap. 38 §, att intyg av *en* stämningsman och eventuellt ett eller två ojäviga vittnen må gälla som fullt bevis att delgivning av stämning blivit så verkställd, som intyget innehåller.

Anhåller vördsamt, att vederbörande utskott måtte utforma lagtexten i enlighet härmed.

Stockholm den 14 januari 1931.

O. Johansson,
Edsbyn.